

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przy uczestnictwie T. S., K. S. i (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o wpis w księdze wieczystej numer (...),

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania T. S. i K. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w E.

z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adwokatowi P. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w E. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści), podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej T. S. i K. S. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w E. oddalił apelację uczestników T. S. i K. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w I. z dnia 14 lipca 2017 r., którym został utrzymany w mocy wpis zmiany wierzyciela hipotecznego co do hipoteki umownej zwykłej w kwocie 21 685 franków szwajcarskich przez

wpisanie w miejsce Bank (...) S.A. w W. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

Uczestnicy T. S. i K. S. w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy pierdziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ich ocenie, rażące naruszenie zaskarżonym wyrokiem art. 195 ust. 1 o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 1896), art. 92c ust. 1 pr. bank. i art. 509 § 1 k.c. oraz art. 626² § 3 w3 zw. z art. 626⁸ § 1 i 2, art. 626⁹ i art. 385 k.p.c. Niewłaściwie także określił Sąd Okręgowy chwilę oceny wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście

uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wnioszek skarżących. Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów postępowania oraz jego wpływu na treść rozstrzygnięcia nie zostało wykazane. Kwestia zakresu kognicji sądu w sprawie o wpis w księdze wieczystej była przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego, w których wyjaśnione zostały także problemy podniesione we wniosku. Kwestionowanie niedokonania merytorycznej oceny przepisów podniesionych w podstawach skargi nie uwzględniało w miarodajnym zakresie motywów zaskarżonego postanowienia. Subiektywna ocena żądania wnioskodawcy nie może być skutecznie przeciwstawiona stanowisku popartemu poglądami orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnymi z wypowiedziami piśmiennictwa prawniczego. Chwila oceny wniosku została wiążąco określona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 84). Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

